Glorii ale lui Isus Hristos în evanghelia după Ioan 17 (2)

Glorii morale ale lui Hristos

William Henry Westcott

© SoundWords, Online începând de la: 19.09.2018, Actualizat: 20.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Verset călăuzitor: Ioan 17.4 „(17:4) Eu Te-am glorificat pe pământ, am sfârşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac;“

> **Ioan 17.4:** *Eu* Te-am preamărit pe pământ, am sfârşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.

Introducere

A doua glorie – în arătarea ei în timp – din Ioan 17 trebuie s-o denumim glorie morală. Ea se găseşte în versetul 4, unde se spune: „Eu Te-am preamărit pe pământ”. Ea nu arată spre o desfăşurare fizică sau materială a gloriei sau a strălucirii, care ar putea fi percepută de simţurile omeneşti. Sunt însuşiri de caracter, care impresionează mai mult duhul şi îl umplu cu bucurie mai mare decât o poate face desfăşurarea strălucirii exterioare. Un Nero poate porunci să se arate toată splendoarea şi toată frumuseţea care corespund puterii Romei, în timp ce inima, care are un simţ pentru valorile morale, este cuprinsă de dispreţ, da, de repulsie faţă de cezarul care este punctul central al acestei glorii. Să găseşti desăvârşire morală, să fii familiarizat cu Cel care este tot ce are nevoie o fiinţă desăvârşită şi fericită, să cunoşti o Persoană în care sinceritatea şi simpatia, îndurarea şi fericirea sunt împlinite pe deplin şi sunt nu numai accesibile altora, ci în felul lor specific sunt active în aceia care I-au fost adăugaţi Lui, este mult mai mult decât strălucirea exterioară.

Văzută în viaţa Sa

În Domnul Isus ca Om s-au văzut pe pământul acesta toate însuşirile morale ale lui Dumnezeu. Tot ce putea fi pus din belşug în legătură cu gândurile lui Dumnezeu s-a găsit cu desăvârşire în Isus. Ne gândim la sfinţenie? El a fost sfânt în conceperea şi în naşterea Lui şi a fost sfânt în viaţă şi umblare. Ne gândim la îndurare? Când nu a fost auzit sau nu a fost luat în seamă de urechea Sa strigătul după îndurare? Ne gândim la adevăr? La dreptate? La duioşie? La smerenie? La ascultare? La credincioşie? La încrederea în Dumnezeu? La autoritate? La putere? La înţelepciune? La dragoste? Toate acestea se văd în Isus. Nu numai puţină bunătate sau puţină ascultare, nu numai puţină îndurare sau puţină smerenie, nu, aceste lucruri, în ce priveşte natura lor, se văd în desăvârşirea lor esenţială.

Duhul înnoit nu ajunge niciodată la capătul desăvârşirii Sale, ca şi cum aceasta ar avea o limită. Oricât de mult noi am putea urmării în gândurile noastre un har oarecare, par să fie adâncimii de nemăsurat şi înălţimi de neescaladat – istoria poate fi povestită mereu, însă niciodată ea nu va fi povestită în întregime.

Vorbirea istoriei este simplă, este numai un număr mic din întâmplările vieţii Sale care ne sunt relatate. Aproximativ 120 de pagini au fost suficiente, potrivit înţelepciunii divine, să ni le transmită, în Evanghelia relatată de patru ori de Matei, Marcu, Luca şi Ioan; însă apostolii şi prorocii, sfinţii şi slujitorii au explorat de aproape două mii de ani această mină, şi minunea în toate acestea este, că, cu toate că noi ştim destul, ca inima noastră să se umple cu adorare sinceră şi venerabilă, rămâne totuşi destul ca să-i facă să se bucure în toată veşnicia.

Nu numai că cel mai mare apostol al naţiunilor are dorinţa cea mai profundă „să-L cunoască

pe El” (Filipeni 3.10), ci şi cel mai mare apostol al circumciziei strigă cu aceeaşi bucurie fără margini: „… pe care voi Îl iubiţi fără să-L fi văzut, credeţi în El fără să-L vedeţi şi vă bucuraţi cu o bucurie nespusă şi plină de slavă”. Să cunoşti şi să iubeşti: aceste două lucruri sintetizează mărturia dublă a valorii unice în felul ei a Domnului Isus. Să-L cunoşti pe El înseamnă: să-L iubeşti, şi dacă noi Îl iubim, atunci dorim să-L cunoaştem tot mai mult. Noi ne dorim ca din pricina Lui să fim în părtăşia Sa. De aşa natură era farmecul care a lucrat în pescari şi ceilalţi oameni şi i-a făcut în zilele din trecut să-L urmeze, şi aceleaşi lucruri sunt prezente şi astăzi, care ne atrag spre El.

Văzută în moartea Sa

Dar ce să spunem noi, când ajungem la sfârşitul vieţii Sale aici pe pământ? Ce să spunem despre crucea Sa şi despre ocara Sa? Ce să spunem despre suferinţele Sale şi despre moartea Sa? Ce să spunem despre ascultarea Sa faţă de voia lui Dumnezeu şi de jertfirea Sa de Sine ca să facă plăcerea Sa? Ce să spunem despre dragostea Sa? Ce putem spune despre purtarea judecăţii divine pentru păcat? Ce putem spune despre faptul că pe cruce El a fost făcut păcat? Ce putem spune de faptul că El a privit moartea în faţă, care era pedeapsa noastră şi limita îngrozitoare a puterii lui satan?

Căci în toate aceste lucruri a fost încercată şi verificată desăvârşirea Sa. În Isus avem înaintea noastră nu numai un Om desăvârşit, ci pe Unul care a fost încercat în împrejurări, aşa cum ele niciodată mai înainte nu au fost. Cel mai bun dintre oameni în anumite ocazii se prăbuşeşte, Hristos însă niciodată. Inima, în căutarea ei după ceva desăvârşit, găseşte în El ţinta şi se bucură de linişte constantă în Fiul lui Dumnezeu, în timp ce conştiinţa are liniştea permanentă în lucrarea Sa de ispăşire.

Aici este glorificat Dumnezeu cu adevărat, nu numai în prezentarea oricărei frumuseţi morale în înfăptuirea cea mai înaltă, ci cu privire la cerinţele Sale sfinte referitoare la păcat şi la păcătos. Căci cuvântul Domnului Isus: „Eu Te-am preamărit pe pământ, am sfârşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”, cu siguranţă au fost rostite anticipat cu privire la moartea Sa. El include toată viaţa Sa până în momentul când El l-a rostit, noi ştim aceasta. Dar toată secţiunea – capitolul 13 până la capitolul 17 – descrie mai dinainte plecarea Sa din lumea aceasta la Tatăl şi vorbeşte despre împrejurări care vor avea loc prin aceasta. La sfârşitul capitolului 16 El spune, rezumând cărarea Sa şi privind la sfârşitul ei apropiat: „Eu am biruit lumea”. Pe cât de sigur este că aceste cuvinte includ ultimele ceasuri ale încercării Sale, tot pe atât de sigur este că afirmaţia „Eu Te-am preamărit pe pământ” se referă la moartea Sa, prin care s-a terminat drumul Său pe pământ, şi o include.

Tatăl glorificat

Însă după toate acestea accentul cuvintelor Domnului nostru, pe care le studiem, cade pe „Tine”. „Eu Te-am glorificat”, ceea ce este acelaşi lucru cu „Eu Te-am făcut minunat”. În această evanghelie ni se relatează în mod deosebit cum Domnul în viaţa Sa şi în mărturia Sa pune în lumină cine şi ce este Tatăl Său, aşa că în timp ce noi vedem pe Fiul în gloria şi desăvârşirea Sa proprie şi unică în felul ei, şi prin aceasta în mod necesar suntem atraşi spre El, gândurile şi sentimentele noastre se îndreaptă în acelaşi fel spre Tatăl. Hristos rămâne,

însă Tatăl este tot aşa acelaşi în caracterul Său, în harul Său, în dragostea Sa, că, cel care L-a văzut pe Isus, L-a văzut pe Tatăl. Aşa sunt cuvintele Lui adresate lui Filip în Ioan 14.

Este Isus în ochii noştri, luminaţi prin har, aşa de neîntrecut de atrăgător şi demn de admirat? Atunci este şi Tatăl, care L-a trimis. Cu toate că Tatăl în Sine este nevăzut, noi Îl cunoaştem totuşi ca plăcut, venerabil şi demn de adorare. El a fost revelat pe deplin în Hristos, şi orice trăsătură a caracterului Său, orice însuşire a Fiinţei Sale, orice adâncime a naturii Sale trezeşte în inimile noastre sentimente corespunzătoare şi adorare. Orice rază a acestei glorii ne vorbeşte propria ei vorbire minunată, binecuvântată, noi suntem mulţumitori că am fost creaţi să cunoaştem un astfel de Dumnezeu. Harul, care ne eliberează de păcatele noastre, ne-a adus aşa de aproape, că a Tatălui Casă a devenit căminul inimilor noastre şi dragostea Tatălui a devenit bucuria duhului nostru. Ce am spus despre Fiul, trebuie să mărturisim şi despre Tatăl: a-L cunoaşte pe Tatăl înseamnă să-L iubim. Iubindu-L se trezeşte dorinţa de a-L cunoaşte mai mult. Nădejdea de a fi ca El din punct de vedere moral va deveni într-o zi partea reală a oricărui suflet care a cunoscut pe Tatăl în Fiul.

Tradus de la: Herrlichkeiten Jesu Christi in Johannes 17 (2)

Titlul original: „Glories. A Meditation on John 17. Moral Glory“
din *Scripture Truth*, vol. 18, 1926, pag. 91–92

Traducere: Ion Simionescu